

ПОЗОРИШНЕ НОВИНЕ

www.narodnopozoriste.rs

ИЗДАЈЕ НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ

СВА ТРИ АНСАМБЛА НАЦИОНАЛНОГ ТЕАТРА ЗАЈЕДНО

Величанственим Новогодишњим концертном Балетом, уз учешће Опере и Дrame, Народно позориште тријумфално обележило почетак 2021. године

Величанствени Новогодишњи концерт Балета, уз учешће Опере и Дrame Народног позоришта, одржан је у средњу 13. јануара на Великој сцени.

Био је то и први наступ уметника наше Куће у 2021. години, а брижљиво одабран програм отворен је одломком из чувене драме Љубомира Симовића „Путујуће позориште Шопаловић“ у извођењу првакиње Дrame Радмиле Живковић.

Балетски део овог новогодишњег спектакла био је састављен од најлепших дуета и игара из „Лабудовог језера“, „Дон Кихота“, „Бајадере“, „Ко то тамо пева“, „Корсара“, „Крчка Орашчића“...

Наступили су Бојана Жеграц Кнежевић, Јовица Бегојевић, Теодора Спасић, Јован Веселиновић, Тијана Шебез, Ана Иванчевић, Инес Ивковић, Олга Олћан, Ивана Савић Јаћић, Милош Живановић, Никола Бјанко, Љиљана Велимиров, Маја Стојаков,

Милена Огризовић, Маргарета Черомухина, Хозе Иглесиас, Ада Распор, Миља Ђурић, Дарина Булаковска, Силвија Џуња, Милош Маријан, Милица Јевић, Милош Кеџман, Татјана Татић и Семјуел Гест.

У оквиру оперског програма,

уз клавируску пратњу Миливоја Вељића, учествовали су Јадранка Јовановић, Јанко Синадиновић, Љубица Вранеш и Евгенија Јеремић.

Репертоар су чиниле добро познате арије и дуети из опера „Кармен“, „Турандот“, „Тоска“, „Хофманове приче“...

Завршница овог јединственог уметничког догађаја, уз вишеминутне овације одушевљене публике, била је резервисана за оперске уметнике који су маестрално отпевали популарну италијанску канцону „О, соли мио“, композитора Едуарда ди Капуре

и песника Ђованија Капуре, а након тога, комплетан балетски ансамбл извео је „Финале“, на композицију „Вирус“ Лудвига ван Бетовена.

Осим овог догађаја, подсетимо, публика је током јануара могла да ужива у још неколико тематских програма - Опера Народног позоришта одржала је концерте „Магична музика“ и „Вива Моцарт“, док је ансамбл Балет приредио још један Гала концерт. Сутра увече (31. јануар, у 19,00) на Великој сцени, уз клавируску пратњу Миливоја Вељића и Теодора Јевтића биће одржан концерт полазника Оперског студија „Борислав Поповић“ под називом „Così fan tutte“ (Тако чине све). У оквиру програма биће изведене арије, дуети и терцети из те популарне Моцартове буфо опере у два чина. Ментори су првакиње Опере Народног позоришта, мецосопран Јадранка Јовановић и сопран Сања Керкез.

Програми у Народног позоришту, уз ограничен број места за публику, одржавају се уз поштовање свих мера заштите које прописује Кризни штаб у вези са епидемијом вируса корона. ■ Р.П.Н. ■

**Упркос
свему,
удахнимо
уметност!**

**Будимо одговорни.
Заштитимо себе и
друге!**

#DigitalnaSolidarnost
#BudiOdgovorani

КОРОНА
ВИРУС
COVID-19

**Останимо
заједно**

ПРЕМИЈЕРА БАЛЕТА „СЕДАМ СМРТНИХ ГРЕХОВА“, У КОРЕОГРАФИЈИ ИГОРА ПАСТОРА, С МИЛАНОМ РУСОМ У ГЛАВНОЈ УЛОЗИ, 9. ФЕБРУАРА НА ВЕЛИКОЈ СЦЕНИ

Живот у тамни паралелног света

ПРВА балетска премијера у овој години заказана је за 9. фебруар (19,00) на Великој сцени, а реч је о ауторском пројекту Игора Пастора „Седам смртних грехова“, који овај солиста Балета Народног позоришта у Београду потписује као кореограф и аутор либрета. Главну улогу, односно лик савременог пословног човека, тумачи Милан Рус, а у ансамблу су и Бојана Жегарац, Тијана Шебез, Јовица Бегојевић, Никола Бианко, Карлос Рене Алварало, Милена Отризовић, Маја Стојак, Мина Радоја, Љиљана Велимиров, Оља Ђукић, Кристофер Васкез, Соња Милованов и Антонио Бибо. У изјави за „Позоришне новине“ Пастор истиче да му је полазна тачка у раду на овој представи била чињеница да човек, у савременом и брзом свету који нам је наметнут, често због својих амбиција заостаје за праведношћу и не свесно губи своју чисту страну и улази у таму људског греха. „На том путу може да стигне до светлости ослобађања од њега или заувек заробљен у његовој тамни. У изолацији сам

Милан Рус, Никола Бианко и Карлос Рене Алварало

схватио колико брзина живота и наше амбиције утичу да заборавимо које су праве вредности: здравље, бити добар човек, поштовање, породица, љубав, пријатељство... Одатле и потиче моја инспирација за овим делом“, наводи Пастор. Милан Рус истиче да његов лик - савремени пословни човек, због личних амбиција и

интереса несвесно губи своју исконску чисту страну и прелази у таму паралелног света. „Покушавајући да нађе излаз, сусреће странце који га својим трагичним причама неопажено удаљавају од истог“... откирва наш саговорник и напомиње да му се у раду на овој представи, пре свега, „видео сам стил који

је, заиста, нешто ново на сцени Народног позоришта“.

„Такође ми се допала замишљање кореографа да не анализира причу - покретом тела сваки грех је описан. Много колега ме је питало који грех тумачим, али ја на то питање немам одговор. Свако ће, по свом личном нахођењу, моћи да створи своју причу. Било је веома занимљиво и интригантно, али, свакако, и поприлично тешко изградити овај лик без много замисли, експресије... тело само интерпретира причу. У овом балету нема покрета ради покрета, а то је оно по чему се ова представа издваја од осталих и верујем да ће баш по томе бити упечатљива и занимљива публици“, сматра Милан Рус.

Музику је компоновао Мирослав Бако, сценариста је Јасна Сарамандић, костимограф Катарина Грчић, а асистент кореографа Марија Бајчетић. ■ М. Б. ■

Милан Рус и Бојана Жегарац

АНСАМБЛ ДРАМЕ ПРИПРЕМА ПОЗНАТИ КОМАД ПЈЕРА КОРНЕЈА, ПРЕМИЈЕРА У МАРТУ НА СЦЕНИ „РАША ПЛАОВИЋ“, У РЕЖИЈИ НИКОЛЕ ЗАВИШИЋА

Позоришне ИЛУЗИЈЕ

Никола Завишић и Иван Босиљчић

АНСАМБЛ Дrame Народног позоришта у Београду, већ извесно време спрема комад „Комична илузија“, признатог француског песника и драматичара из 17. века Пјера Корнеја. Прва читања проба те популарне комедије (овлашћеним љубитељима драмске уметности познате и као „Позоришне илузије“), одржана је крајем децембра, док је премијера планирана за почетак марта на Сцени „Раша Плаовић“. Режија је поверена Николи Завишићу, који ће урадити и сценографију, а у подели су Иван Босиљчић, Сена Ђорговић, Анастасија Мандић, Милош Ђорђевић, Зоран Ђосић, Никола Вујовић и Богдан Богдановић. „Време и игра са временом, магича која утиче на ток времена, а преко времена на простор и његове различите димензије, како физичке тако и менталне (и код ликова и код публике) је најважнија тема Комичне илузије Пјера Корнеја“, сматра у разговору за „Позоришне новине“ Никола Завишић и долаже: „Због тога сам пожелио да покушам да се сретнем управо са овим текстом и то управо у Народној позоришту у Београду и то управо са екипом у оваквом саставу и то управо у овом тренутку. Имам жељу да се овај тим стваралача, уметника и ентузијаста упусту у менталну бујицу Корнејеве игре и да са њом отпутује најдаље што може да досегне такво играње, а надам се и даље од тих

Прва читања проба представе „Комична илузија“

граница, уколико постоје. Све предуслове имамо. Пре свега довољно инспиративан и интригантан текст, један од првих овако необично конструктивних. Имамо у Комичној илузији заврзламу која лопти мозак - архитектуру Ешеровског типа, свест о игри која је део игре у игри. Одрас одраза. Огледало у огледалу. Велики изазов“, наводи Завишић коме ће ово бити трећа режија у Народној позоришту у Београду, после представа „Важно је звати се Ернест“ и „Избирачица“ које су већ годинама део актуелног драмског репертоара. Редитељ каже да рад на овом комаду представља узбуђив изазов, не само за њега, већ и за комплетну уметничку екипу, и истиче да верује да ће „Комична илузија“ постати интересантна и публици када дође

Сена Ђорговић и Милош Ђорђевић

време да се сретне са глумцима. „Веома ми је важно и драгоцено да кажем да у овом подухвату нисам усамљен. Са великим задовољством, у току овог процеса, дилемом и идејом делим не само са сјајним глумцима са којим се већином изузетно добро познајем, већ и са изузетно талентованим и младим уметничким ауторским тимом који ми асистира, пре свега са младим будућим колегом

Зоран Ђосић и Никола Вујовић

Растиславом Ђосићем и изузетно даровитом младом драматуршкином Христином Митић, затим са још двоје студената који су на стажу из других земаља - Урошем Јовановићем (дизајн звука, Утрехт, Холандија) и Јулијом Леваном (режија, Лондон, Енгеска) те са младом сценографкињом Маријом Мандић. Једнако млада и инспиративна је и кореографкиња Тамара Пјевећ. Поред ових изузетних младих снага које ће надам се представљати будућности новог и паметног позоришта не само код нас, ту су још и композитор Ана Ђорђевић, сценографкиња Јасна Сарамандић, драматуршкиња Молина Удовички Фотез, две изузетне костимографкиње - Бојана Никитовић и Суна Кажич, као и лекторка Љиљана Мркић Поповић. И наравно, продуцентски тим Народног позоришта кога никако не желим да не поменем“, истиче Завишић. Наш саговорник подсећа да се већ две деценије професионално бави режијом, док је активан позоришни гледалац више од тридесет година и у том контексту наводи да је један од најјачих позоришних утицаја на њега, утицај који је мењао његову талашну реалност и стварао му нове светове, али и у доброј мери утицао да се професионално бави позориштем, оставио

управо овај Корнејев комад који је почетком деведесетих година прошлог века, под називом „Позоришне илузије“ постављен у Југословенском драмском позоришту, у режији Слободана Унковског. „Била је то представа са фантастичним Мишом Жуткићем, Дубравком Јовановићем, Жарком Лаушевићем, Гагијем Јовановићем, Војом Брајовићем, Мирјаном Карановић и Миром Фурлан. Гледао сам је много пута и сваки пут бих после ње дано био под снажним утиском. Представа ми је помагала да се заштитим од времена око мене. Да се изместим, одлетим, не будем ту. Била је мени, и целокупној својој верној публици, излаз из реалности деведесетих. И на томе јој хвала. На неки начин ми је ова уметничка творевина спасила дух. Или га је бар одржавала на радној температури, није му давала да пропада. То је тада било изузетно важно. Није било много таквих садржаја. Одлучио сам тада да покушам и ја некада у будућности да се бавим овим текстом. Тридесет година касније та је будућност садашњост. Дошао је тренутак и за то. Захвалан сам досадашњем путу на шанси“, каже Никола Завишић који је дипломирао и магистрирао на Позоришном факултету Академије лепих уметности у Прагу (ДАМУ), на Катедри за режију у алтернативном и луткарском позоришту, 2003. године. ■ М. БЕЗБРАДИЦА ■

АМБИЈЕНТАЛНА АНИМАЦИЈА У ПРОСТОРИМА И НА ФАСАДИ НАЦИОНАЛНОГ ТЕАТРА

ПОСВЕТА ВЕЛИКАНИМА Народног позоришта у Београду

У ПРОСТОРИМА и на фасади зграде Народног позоришта у Београду постављен је програм амбијенталних анимација у виду пласирања одабраних ликовних и вербалних садржаја везаних за суштину позоришне уметности и, посебно, историје Народног позоришта. Прозори зграде у приземљу и на првом спрату постали су својеврсна изложба и признања великанима српског глумишта који су на посебан начин обележили сцену овог позоришта, а намењени су и случајним пролазницима и позоришној публици као путоказ и узор младим генерацијама позоришних уметника. На фасади су се нашли фрагменти чувених монолога и сонети Вилема Шекспира у преводима Лазе Костића и Симе Пандуровића, а

надахнуте и непролазне речи Љубомира Симоновића о театру и ономе шта га чини („Путујуће позориште Шопаловић“) наткриљује свакога ко поред овог театра пролази или у њега улази. Са балкона зграде позоришта или у двористи Рационице Народног позоришта могле су се уживо чути и видети звезде Опере, Дrame и Балета током неколико амбијенталних

наступа у 2020. години. Анимација ентеријера позоришта постављена је пласирањем фигура изузетних личности (принтови на плочи у природној величини) које су у Народној позоришту почињале, крчиле пут и уздигле ову уметност до незаборавних врхунаца - управника, глумаца, певача, балетских играча: Бранислава Нушића, Милке

Управа Народног позоришта константно ради на визуелном идентитету зграде као културне и туристичке дестинације. Ових дана, поред службеног улаза у Доштијевој улици, на фасади је постављен лого Народног позоришта.

Гргурове, Веле Нигринове, Маргарите Фроман, Добрице Милутиновића... у простор који користи публика, али и глумци и техничари театра, додајући, поред елемента изненађења и један озбиљни едукативни елемент. Тренутно су постављени у простор: Бранислав Нушић (1864-1938), писац, драматург и управник Народног позоришта, Невенка Урбанова (1909-2007), глумица, прва-

киња Дrame Народног позоришта, педагог и писац, Маргарита Фроман (1890-1970) примбалетина, кореограф и балетски педагог, Теодора Арсенивић (1885-1960), филмска и позоришна глумица и Добрица Милутиновић (1880-1956), глумац, првак Дrame Народног позоришта. Програм амбијенталних анимација у Народној позоришту у Београду започет је 2019. године. ■ Р.П.Н. ■

НА ИНИЦИЈАТИВУ УПРАВНИЦЕ ИВАНЕ ВУЛИЋ, ОПЕРСКОЈ ДИВИ БРЕДИ КАЛЕФ СИМОНОВИЋ ДОДЕЉЕН „ПЕЧАТ“ ЗА УМЕТНИЧКИ ДОПРИНОС ЖИВОТУ И РАДУ НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА

Цео мој живот уткан је у Народно позориште

ВИШЕ од три деценије, својим непресушним талентом, огромном харизмом и раскошним гласом меосопрана подједнако је освајала срца публике и стручне критике, суверено господарећи оперским сценама, не само у Србији и бившој Југославији, него и широм Европе и света. Ових дана, у миру и тишини свог стана, ушушканом у поткровљу стамбене зграде, смештене у једној престиничкој улици, неколико стотина метара изнад Славје, у разговору за „Позоришне новине“ евоцирала је тек део успомена из своје блиставе каријере током које је одиграла 61 премијерну улогу, и 710 представа у Београду и 242 на гостовању. Пре нешто више од два месеца, за Дан Народног позоришта - 22. новембар, одлуком управнице Иване Вујић, добила је Печат Народног позоришта и на тај начин, своју колекцију многобројних награда, обогатила још једним престижним признањем. „Пре десет година, за свој осамдесети рођендан добила сам Плакету Народног позоришта на којој је писало: Ово илустрације је ваш дом. Сада, за деведесети рођендан, добила сам Златну плакету - Печат Народног позоришта поводом којег сам допринела животу и раду Народног позоришта. Овај гест ми је дирнуо и, заиста, веома обрадовао, јер цео мој живот је био везан и уткан у Народно позориште. Волела сам своју професију и несесибино је давала и позоришту и публици. Много сам гостовала по свету, али сам се увек радо враћала својој кући и свом Народној позоришту“, у даху нам прича оперска дива, госпођа Бреда Калеф Симоновић.

Чаробним гласом освојила свет: Бреда Калеф

У друштву са Пласидом Домингом

„Откад знам за себе, увек сам певала. Глас сам наследила од мајке. Док сам живела у Господар Јовановићу улици, где сам и рођена, певала сам поред отворене

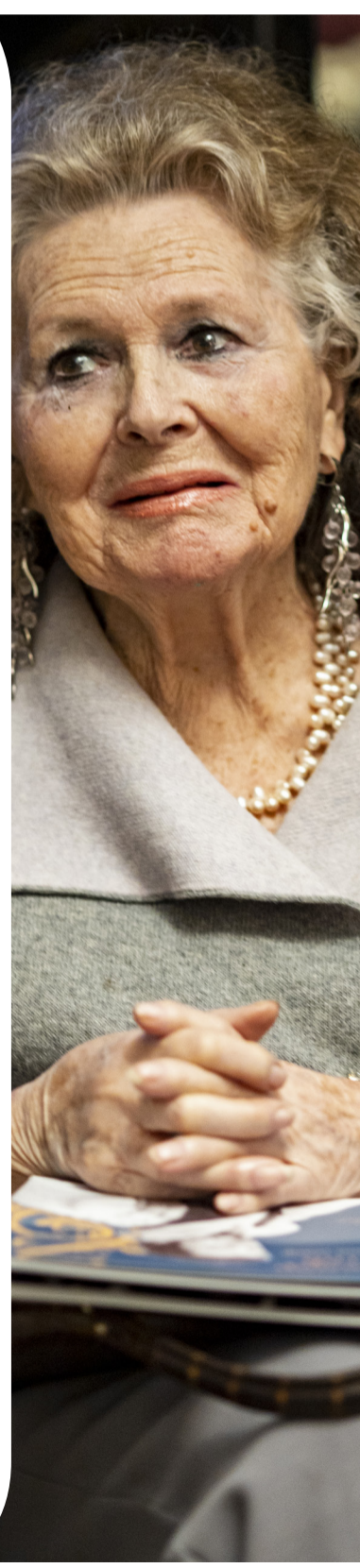
ваци, и у најмању улози, били су сјајни. Имали смо среће да су, у оно време, долазили и највећи светски певачи, па нам се тако дешавало да будемо равноправни партнери са једним Мариом дел Монаком, Франком Корелијем, Пласидом Домингом... Певање је једна од најтежих професија на свету. Да би се технички певали савршено, морате да створите свој по свету, али сам се увек радо враћала својој кући и свом Народној позоришту“, у даху нам прича оперска дива, госпођа Бреда Калеф Симоновић.

дона која је на сцени Народног позоришта дебитовала 1960. године улогом Мерцедес у Бизеовом ремек-делу „Кармен“. Већ наредне године, примљена је у стални ангажман оперског ансамбла националног театра у којем остаје пуне три деценије, све до пензионисања, 1991. године. Паралелно са уметничким ангажманима у матичном театру, успешно је градила и међународну каријеру у оквиру које је, већ 1964. године, добила први велики ино-

ми је помагала код учења улога. Ја сам сваку, па и ону највећу улогу, учила за седам дана. Није било проблема, захваљујући управо бриди. Такође, никад нисам хтела да ми суфлирају, јер ми је то сметало“, нагласила је Бреда Калеф Симоновић и открила да је, поред бриде, и страствени заљубљеник у црвене и сиве, а раније је волела да игра и стони тенис. Чак је, како нам је с поносом казала, као осамнаестогодишњакиња, била првакиња Београда и Србије у стону тенису. Младим уметницима поручује да је од суштине важности, пре него што почну да уче улогу,

Наша саговорница је рођена у породици Калеф, за коју историчари тврде да је реч о најстаријој београдској фамилији која у српској престоници пребива у континуитету више од четири века. Њихови преци дошли су из Шпаније, за време инквизиције. „Рођена сам као Рахел Калеф, међутим, током Другог светског рата, због скривања од нациста, добила сам име Бреда Опрајенек, захваљујући жупнику Андреју Тумпеји, који је мојој сестри и мени набавио лажна документа. После рата, постала сам Бреда Калеф, а након удаје за архитекту Бранислава Симоновића, свом презимену, додала сам и сурпругово. Дакле, моје право име гласи - Рахел Бреда Калеф Симоновић.“

да прочитају комплетан садржај опере како би се упознали са свим ролана, а не само са својом. „Веома је важно да знате шта певате... Немојте да имитирате, остварите своје аутентичне ликове - поручила је велика уметница која је у Народној позоришту у Београду певала многобројне воде меосопранске улоге. Осим Кармен („Кармен“), примадона Бреда Калеф оставила је неизбрисив печат у историји свог матичног театра и као Далила („Самсон и Далила“), Алучена („Трубадур“), Коцкаковна („Кнез Игор“), Марина („Борис Годунов“), Олга („Евгеније Онегин“), Лукреција („Лукреција“), Боконда („Боконда“), Шарлота („Вертер“)...

Микојан Безбрадица

СЕЋАЊЕ НА СТВАРАЛАЧКУ БИОГРАФИЈУ И ПЛЕМЕНИТОСТ ПОЕТСКОГ БИЋА

БОЖАНЕ ЈОВАНОВИЋ (БЕОГРАД, 23.VI 1932 – БЕОГРАД, 24.XII-2020)

КАЖУ, зналци, да добри људи умиру од срца. У 89. години, напустила нас је Божана Јовановић, заокруживши плодно, стваралачки, свој животни век.

Завршила је Академију примењених уметности, одсек сценографије, код проф. Миленка Шербана. После дипломирања, шест месеци је боравила у Паризу код проф. Пола Колена. У почетку је радила као сценограф и костимограф а касније се фокусира на само на костим, најпре у Југословенском драмском, затим у Српском народном позоришту у Новом Саду, а од 1963. године костимограф је у Народном позоришту у Београду, све до пензионисања. Прва представа у Народном позоришту у којој се потписује као костимограф била је Бертове кочије или Сибил Велимира Лукића у режији Арсенија Јовановића (1963) а последња, Вердијева Дама с камелијама у кореографији Лидије Пилипенко (2010). У Народном позоришту у Београду радила је као костимограф на преко 140 представа, од чега су 25 били балети и оперске представе упечатљивог визуелног идентитета, док у оквиру драмског репертоара и веома успешних креација треба истаћи и особен уметнички траг костимографских решења за представе Чехова, Шекспира и Достојевског.

Божана Јовановић, суверено је креирала у оквиру разних костимографских стилова као обележјама разних епоха, земаља, аутора, од хеленских трагичара до савремених анти-драматичара... Својом аналитичношћу и истанчаном укусом откривала је публици драматуршку функцију костима, не описујући него означавајући однос између костима и лика што је естетски квалитет али и значајна подр-

Велика дама светске костимографске сцене

шка глумцу да се још присније сроди са ликом. Најсуптилније поетично умеће исказала је у балетима у којима је успевала да, такорећи, дематеријализује тканину што је инспиративно и

ослобађајуће деловало на тело балетског играча а костимографски учествовало у покрету и ритму представе. Сваки њен професионални потез у оперским, драмским и балетским

представама био је, заправо духовни печат велике уметнице. Доследна постојаност, током времена, и изгарање у трагању и проналажењу уметничких резултата, обликовала су њен посвећенички живот. Познато је да је она била подређена сопственим високим критеријумима, што јој није остављало лични простор за варљивост славе и аплауза. Другим речима, није за њих марирала. Моћ једноставности и скромности треба заслужити и задобити живљењем и радом, надраштањем оних сувишних садржаја у личности које не служе човековом самоостваривању. Божана Јовановић је и својим професионалним, животним резултатом и својом личношћу припадала духовној заједници истинских великана.

Костимографско стваралаштво Божане Јовановић у временском распону од скоро седам деценија (1950-2017) са око 400 стотине премијерних остварења (у позориштима Србије), налази се међу врхунским достигнућима некадашње југословенске позоришне уметности али је и њен удео у представама које су гостовале ван граница садашњег региона – стицао високе оцене и признања.

Радила је у свим већим градовима старе Југославије, али и у иностранству: Москви, Берлину, Бриселу, Трсту, Стокхолму... Сарађивала је са истакнутим редитељима: Бојаном Ступицом, Матом Милошевићем, Мирославом Беловићем, Паолом

Мађелијем, Стевом Жигоном, Дејаном Мијачем, Егоном Савином, Љубомир Драшковићем, Бором Григоровићем, Миланом Караџићем, Јагошем Марковићем и многим другим из млађих генерација. Остварила је костиме и десет филмова: Мали човек „Љубав и мода, Капетан Леши, Чудна девојка, Лито виловито... и петнаест ТВ драма.

Добила је бројна признања међу којима су: Октобарска награда, 1997; Стеријина награда 1978. и 2000-те године; пет годишњих и награда за животну дело Удружења драмских уметности, четири годишње награде и Плакета Народне позоришта у Београду, годишња награда позоришта „Бошко Буха“, годишња награда Атељеа 212... Награђивана је и на бројним фестивалима: Фестивалу „Јоаким Вујић“, затим, на Фестивалу балета у Љубљани, на Данима комедије у Јагодини. Добила је пет годишњих награда на Дејчем фестивалу у Котору, награду на 16. Сусрету војвођанских позоришта. За сценско стваралаштво 2000-те године добила је Награду бијелана „Петар Пашић“, а није изостала ни Награда на Међународном тријеналу сценског кинема... Националну пензију, добила је за врхунски допринос култури Републике Србије.

Својом плодном стваралачком биографијом исписала је биставе стране историје српске костимографије, али су њена дела, такође, по уметничкој вредности, равноправна са врхунским, светским, костимографским остварењима.

■ Сања Милосављевић ■

ИВАНА ЖИГОН

Чаробнице, почивај у миру

Драга наша Божана, препричава се да си у младости била једна од најлепших жена Балкана. Ти си се и тада „међутим, крила и по правилу, са скицама у рукама, увек журила споредним улицама, да би избегла очаране погледе пролазника који су се окретали за тобом. Тако ни данас, на дан своје сахране, Ти засигурно не би волела велика окупања, ни помпезне говоре. Ту желиш ти најалост не можемо испунити, јер поред овог скупа одабраних и најотменијих људи из позоришног света, управнице Народне позоришта, глумачких дива и балетских првака који су се скупчили да те испрате – данас те са земље испраћа највеличанственија поворка ликовва светске литературе. Та поворка је данас онолико нестварна, каквом си је ти стварала на сцени.

Тебе данас прати поворка чаробница, вила, успаваних лепотица, тајанствених дама са шеширима, краљева и краљица. Али, Твој чаробни свет од чипке и сатена, разумео је и сукуно и рите нападених људи. Тако си, сваког понаособ, хиљаде судбина оних људи које је одабрала светска литература, огрнула плаштом своје танане љубави према човеку.

Палетом најтоплијих боја Ти си их поћеданко нежно загрејала. Сакуљала си их 60 година рада својом посвећеношћу, трудом, магичним покретом своје кичице, и данас су сви заједно у нестварној позоришној поворици дошли да те испрате. Зато се чини да данас са тобом не одлази само епоха у којој си живела и стварала, већ и све епохе које си

пред нама учинила присутним, блиским и реалним. Тања Босковић данас није случајно рекла да Ти ниси стварала само естетичку, већ и Етику... Ти си додиривала материјале да би их потом у стваралачком процесу дематеријализовала, да би све оно што је банално узвисила на ниво метафоре, да би свака личност добила вибрацију своје боје, да би њена аура била видљива људским оком. Сада, ипак, долази онај тренутак који никад ниси волела. Кад год су Те позивали да се после великих премијера балета и драма поклоним на сцени, нису те могли наговорити... Стигао је тај тренутак када су се сви рефлектори уперили према теби, тренутак у коме ће светлост разоткрити тајновиту прозачност материјала Твоје душе. Јер, Ти Божана ниси случајно тражила од органдина да буде јос нестварнији, од муслина да буде још лакши, од плиша да буде још баршунastiји.

Све бајке, легенде и епохе које си за нас уприличила чаробним штапићем своје кичице, пратиће те сада до оног светла које ће обасјати твоје скромно, па ипак краљевско достојанство. Твоју нематеријалну усправност. Твоју посвећеност и чежњу према лепоти. И не брини, ни данас после спуштене завесе премијере твога живота нећемо од тебе тражити да се клања под Утриловским небом, како је то прекарсно рекла Ивана Вујић... јер овде смо се и сакупили да се последњи пут сви ми поклонимо Теби. Чаробнице, почивај у миру.

Божана Јовановић умрла

НЕЛА МИХАИЛОВИЋ, ДОБИТНИЦА БИЈЕНАЛНЕ ГЛУМАЧКЕ НАГРАДЕ „ЉУБИНКА БОБИЋ“, ЗА УЛОГУ ДАНИЦЕ ЧВОРОВИЋ У ПРЕДСТАВИ „БАЛКАНСКИ ШПИЈУН“

УПРЕТХОДНЕ две године, и неколико месеци, колико је прошло од премијерног извођења „Балканског шпијуна“ на Сцени „Раша Плаовић“, по тексту Душана Ковачевића и у режији Татјане Мандић Ригонат (1. октобар 2018.), драмска уметница Нела Михаиловић освојила је за маестрално тумачење лика Данице Чворовић чак седам значајних признања. После „Зорановог брка“, Награде „Раше Плаовић“, Награде Народне позоришта, Статуете „Буран“, Награде за креативно глумачко остварење и Награде „Вељко Маричић“, претпоследњег дана 2020. године, на њену адресу стигла је и бијенална Награда „Љубинка Бобић“, коју Удружење драмских уметника Србије додељује за најбоље глумачко остварење у области комедије. У конкуренцији за награду учествовала су глумачка остварења у представама премијерно изведеним у периоду од 1. септембра 2017. до 31. августа 2019. а било је предложено седамнаест уметника. Нела Михаиловић је осми лауреат ове награде (установљене 2005. године) која се састоји од плакете са

ликом Љубинке Бобић, рад академског вајара Марине Нићифоровић и уникатне дипломе на пергаменту, рад академског сликара и сценографа Герослава Зарића. У изјави за „Позоришне новине“ Нела каже да јој је веома драго што је добила признање које носи име Љубинке Бобић, некадашње првакиње Дrame Народне позоришта која је, како је истакла, била велика глумица и велика комичарка, али и синовим једног времена о којем данас говоримо са носталгијом и сетом.

Покретом могу да изнесем све оно што не могу ни на један други начин

визуелне „селфи“ субкултуре један о императива глобалној доминацији спреге политичких елита и мултинационалних корпорација...

Да, Сања је имала храбрости да искритикује данашње вре-

Тренутно сарађујете са највећим светским именима данашњице као што су Сергеј Полуњин, Јохан Коборг...

Захваљујући раду са њима, стекао сам додатно искуство у смислу да сам био у позицији да видим и осетим како заиста раде звезде позоришних сцена, али и да упоредим свој квалитет у односу на њихов. То су велики уметници данашњице и велика је част бити поред њих.

ме и у оквиру њега то плитко и лако самозадовољавање. То што нам лаке ствари све више окупирала пажњу и време, за да је веома задовољан првим реакцијама с обзиром на околности (пандемија вируса корона) у којима је представа спремна.

„Било је, заиста, изазовно изаћи са премијером у овој тренутној ситуацији. Имали смо много проблема, страха, сумње, али нисмо одустали. Успели смо и веома сам срећан због тога“.

Шта је мамац за пажњу публике - то открива свако од присутних у гледалишту када остане сам пред собом, у тишини позоришне сале. Шта је мамац за вас, као директног учесника у представи?

Стручна критика издваја Коларова као уметника који сваки пут изнова, у зависности од улоге, истражује своје тело, те превазилази границе кореографије и задатка. Његово доминантно, а ненаметљиво присуство на сцени, предана извођења увек у служби оживљавања улога, а мотивисана дубоким личним осмишљавањем и доживљајима, остављају значајан траг на нашој уметничкој плесној сцени. Подсећања ради, осим у „Мамцу“, публици Дејана Коларова може да погледа на Великој сцени Народне позоришта и у балетима „Слика Доријана Греја“, „Ко то тамо пева“, „Хазарски речник“, „Крцко Орашчић“, „Лаубово језеро“, „Копелија“...

„Нисам имала прилику да је уживо гледам на сцени (Љубинка Бобић је преминула 3. децембра 1978. године, оп.а), али сам о њој много слушала од старијих колега. Сви се слажу у оцени да је била јединствена и неповољива уметница, али и особа позната по духовитости, оштром језику и сочној пошви. О Љубинки изузетно снажном експресијом, што је Нела Михаиловић показала и овом улогом.“

„Није ми било тешко да пронађем Даницу у себи. Мислим да је она дубоко исконски усађена у сваку српску жену која је васпитавања по традиционалним постулатима, негујући

емпатије, као особа заробљена туђим лудилом, а притиснута нашом тешком друштвеном свакодневицом. Њени проблеми и њене муке нису особине неког апартног лика, већ свакодневица у којој се већина може препознати. За овакав резултат неопходан је широк глумачки дијапазон, дисциплиновано владање изузетно снажном експресијом, што је Нела Михаиловић показала и овом улогом.“

„Датум свечаног уручења Награде „Љубинка Бобић“ Нели Михаиловић биће накнадно саопштен.“

■ М. Безбрадница ■

из Србије искључиво отишао са жељом да видим како се то тамо ради, како играчи живе, у каквим условима и, наравно, због финансија. Нудили су ми и уговоре у већини, већих, балканских позоришта, али моја одлука је била да останем овде. Јер, ја волим ову земљу.

Народно позориште, када је реч о новим балетским насловима у овој години, планира да премијерно изведе „Микеланђело“ у кореографији Марија Радачовског. С обзиром на то да сте у подели, шта вас је у тој причи која прати животни пут овог сликара - његово тасавање, односе са блиским особама и стварање најпознатијих дела - посебно инспирисало?

Микеланђело је један од највећих ренесанских уметника и самим тим, он је велика инспирација за мене. Загонетна и, у исто време, инспирисана ми је његова визионарска јасноћа коју је утишно у своја највећа дела. Спремајући улогу, пронашао сам инспирацију у камену, празном папиру, белом сликарском платну, у тим чистим формама помоћу којих треба да исклесам, испишем, објорим свој лик у сценском простору...

Како видите своју каријеру у годинама које долазе?

За сада сам још на сцени и ту дајем све оно што сам до сада научио, али у неком свом облику. А даље... време ће можда отворити нека друга врата.

■ Микојан Безбрадница ■

IN MEMORIAM: **БИСЕРКА ЦВЕЈИЋ (1923-2021)**

Од примадоне светског угледа до врхунског педагога

заиста много труда и љубави. Ови наши простори су права ризница анђеоских гласова, али младе треба водити и усмера-

вати", изјавила је својевремено Бисерка Цвејић, која је током блиставе каријере певала са највећим оперским уметницима (Биргит Нилсон, Рената Тебалди, Франко Корели, Николај Гедда, Пласидо Доминго, Тито Гоби, Марио дел Монако...).

Критичари су је описивали као вердијанског мецосопрана, која се одликовала лепим, уједначеним, снажним и топлим гласом, сигурних висина, врхунском музикалношћу и изразитим осећајем за музичко-сценску карактеризацију ликова.

Уметност Бисерке Цвејић се темељила на инвентивној синтези вокалне технике, у пуној функцији интерпретативне снаге

вокалне и психолошке одреднице тумаченог лика у координатама драматуршких заданости дела.

На тај начин се у целом богатом оперском опусу велике уметнице, профилујала галерија протагонистичких ликова у музичким драмама, које је снагом своје особности пуне емоционалних набоја, Бисерка Цвејић уносила на највише нивое музичких и музичко-сценских постигнућа.

Први наступ на сцени имала је 1950. на сцени Народног позоришта у Београду.

Од 1951 до 1961. била је чланица Опере Народног позоришта у Београду.

Била је ангажована и у Бечкој државној опери где је остварила 25 улога и више од 370 сценских наступа.

Истовремено је од 1975. до 1978. била и члан Загребачке опере. Остварила је антологијске креације Вердијевих улога – Амнерис (Аида) Аџучене (Трубадур) и Еболи (Дон Карлос) као и Бизеове Кармен.

С префињеним осећајем стила и савршеним владањем француским језиком, Бисерка Цвејић је изванредно тумачила и оперске ликове француских композитора.

Од 1961 до 1967. редовно је гостовала у Метрополитен опери у Њујорку – позорници њених највећих успеха и признања.

Певала је у миланској Скали, у „Арени“ у Верони, напуљском „Сан Карлу“, лондонском Коvent Гардену, Бољшој театру у Москви, Театру „Колон“ у Буенос Аиресу.

С посебним успехом певала је и Шарлоту у Маснеовом *Вершери*, Прециозилу у Вердијевој *Мони судбини*, Далилу у *Самсону и Далили* Сен Санса, Принцезу де Бујон у Чилинеу *Адријани Лекурвер*, Булијету у *Офенбаховим Хофмановим причама*...

Добила је бројне награде; од 2001. године носилац је и највишег француског одлиčka – Легије части као и Признања за врхунски допринос националној култури Републике Србије 2007.

Поводом Дана Универзитета уметности у Београду 2011. године додељено јој је звање професор емеритус, а три године касније, добила је Награду „Достиге Обрадовић“ за животно дело.

Сахрана је одржана 13. јануара на Новом гробљу у Београду.

Нека јој је вечна слава. ■ Р.П.Н. ■

СЛАВА НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА - СВЕТИ ЈОВАН - ОБЕЛЕЖЕНА БЕЗ ГОСТИЈУ, ИЗ ЕПИДЕМИОЛОШКИХ РАЗЛОГА

Ова велика кућа опстаје храбро и у таласима ковида

ОБРЕДОМ освећења и сечења славог колача који је обавио старешина београдске Саборне цркве, протојереј - ставрофор Петар Лукић уз саслужење Хора Народног позоришта којим је дириговао Ђорђе Станковић, Народно позориште је 20. јануара на Великој сцени обележило крсну славу Светог Јована, али овога пута, без присуства гостију, из епидемиолошких разлога.

Обраћајући се присутнима, Лукић је рекао да већ годинама има велику част, задовољство и привилегију да запосленима у Народном позоришту честита крсну славу и да, у оквиру тога, како је истакао, чинодејствује на обреду сечења славог колача.

„У читавој овој музици која је снашла цело човечанство, и ова ваша слава је данас само наизглед скромна. Али, верујте, у тој отменој скромности налази се њена величина и благољепије“, приметио

је Петар Лукић.

Старешина Саборне цркве се осврнуо и на признање - Плакету Народног позоришта коју је недавно добио, захваливши управници Ивани Вујић уз напомену да је реч о „најдражам одликовању и почасти која ми је указана“.

„Радост ми је још већа што са вама живим годинама и што сам у том одликовању доживео признање не само за себе, него и за Саборну цркву и Прво београдско певачко друштво... Све вас грлим и љубим, нека је срећна слава овог вашег и нашег храма културе. У здрављу да се виђамо, будите живи и здрави на многојања лета. Бог вас благословио“, поручио је протојереј - ставрофор Петар Лукић.

Управница Ивана Вујић захвалила је запосленима из свих сектора Народног позоришта који су учествовали у организацији тог догађаја истакавши да ова велика

кућа „опстаје храбро у таласима ковида, у таласима, неке, непознате силе“.

„Али, осим непознатих сила, постоји и сила изнад нас, која нас је и створила и којој се обраћамо, која ће нам помоћи увек, ако чинимо добро. У жељи да нам дани који долазе буду бољи, да ми будемо бољи него што јесмо, да пружимо љубав, поштовање, достојанство другом човеку, а сами ћемо онда доживети исто, ја вас поздрављам са дубоким клањањем и са вером у нашег господара Бога Исуса Христа – божјег сина. У име молитве мајке његове, ја га молим за спас. Господе, хвала ти. Помози нам, мали смо, немоћни, мислимо друге ствари, а чинимо треће и до срца не стижемо. Молим те, укажи нам пут. Уметност јесте пут, пут ка Богу. Ово јесте храм, молим вас, клањајте се, преклињем вас, клечајте... Ово су тешка времена. Покушајте. Није лако, али спаси-

Отац Петар Лукић и управница Ивана Вујић са сарадницима

те и друге, осим спаса сопственог, што је једини спас овог живота који је попут моје косе замрзнен; ниједан чешаљ га не може размр-

сити. Клањајте се свима на раду у тешким условима, клањајте се до земље“, истакла је управница Народног позоришта. ■ М.Б. ■

ИНТЕРВЈУ
**ЂОРЂЕ
СТАНКОВИЋ,
ДИРИГЕНТ - ШЕФ
ХОРА ОПЕРЕ
НАРОДНОГ
ПОЗОРИШТА**

РАД у театру даје свима нама једну специфичну енергију која човека тера да стално ради, на самим тим да има осећај да може још много више ствари да уради. Данас, после толико година, када се осврнем на оно што сам до сада урадио, мислим да све иде управо неким својим током.

Овако у интервјуу за „Позоришне новине“, сумира, у кратким цртама,

гија је била покретачка, несаломива и, као таква, прави пример истрајности у тешким и компликованим ситуацијама.

• Стручно сте се усавршавали код маестра Ангела Шурева и Младена Јагушта...

Могу само да кажем да се осећам благословено што сам имао прилике да са њима радим, да учим од

Опере Народног позоришта у Београду пре 15 година, тај део ансамбла почео је да се издава, пре свега, високим нивоом хорског звука и чистотом извођења, а на самосталним концертима веома надахнутим интерпретацијама и брижљиво конципираним програмима...

Хорска мозика је моја прва диригентска љубав, па отуда моја емоција увек исказује посебну наклоност ка том облику музицирања. Хорски ансамбл нашег театра поседује велики уметнички потенцијал и огромно искуство које ретко може да се сусретне. Готово да су непребрљиви пројекти у којима се овај ансамбл нашао, а квалитет ансамбла се посебно исказивао и на самосталним концертима, ван редовног оперског репертоара. Са поносом истичем наше гостовање у Италији и учешће на фестивалу *Musica sacra* у оквиру кога смо на два концерта имали част да представимо део антологијског наслеђа духовне музике наших композитора Мокрањца, Христића, Тајчевића... Концерти су одржани у Порденонеу, у базилици св.Марка (XVI век) и у српској православној цркви св. Спиридона у Трсту.

• Колико лични сензибилитет диригента даје печат извођења сваког музичког дела?

Уколико их не би познавао, заиста не би ни могао да дирижује. Комплексност знања овог позива је изузетно велика, али и она сама по себи није довољна. Искуство је нешто што диригенту профилише, даје му могућност да себе одреди према својој уму, да се изграђује и да стално истражује нове могућности. Диригент мора да буде и педагог и психолог, зато је јако важно да се успостави однос поверења између диригента и ансамбла.

• Од времена када се појавило у античкој Грчкој, а вероватно и код других народа, хорско певање је, уз соло певање, било и остало један од главних начина вокално музичког изражавања. Како је искуство дириговања у хору у односу на оперске представе са редовног репертоара?

Када диригент својом диригентском палицом да знак за почетак представе он покрене једну огромну уметничко-извођачку машинерију. Он постаје капетан и командир велике лађе која пливи једним узбурканим морем на коме је упркос детаљним припремама могућешавати разне непредвидљиве ситуације јер то је сцена, то је позориште, то је тај тајни зачин који готово магички делује на посленике

■ Микојан Безбрадича ■

Хорска музика је моја прва диригентска љубав

њих, да будем један од оних који настављају да трасирају пут са њиховим уметничким смерницама.

• Диригент је, како каже познати британски музички коментатор и новинар Норман Лебрехт – „релативно нов музички инструмент“ - откривен век после кларинета и век пре синтисајера. Како бисте ви описали своју професију?

Да, заиста бих себе могао да замислим као један специфични инструмент који своју стваралачку идеју усмерава прво на музичаре са којима ради, долази поступно до жељеног звучног резултата, а потом ту концентрану енергију усмерава на публику. Ако се током извођења дела покрене тај филд енергије, емоције, доживљаја и осети да он пулсира код публике, онда је диригент успео да удахне нови живот неком музичком делу.

• Вашим доласком на чело Хора

Дириговање сте дипломирали, а потом и магистрирали на Факултету музичке уметности у Београду у класи проф. Даринке Матић Маровић. Са каквим емоцијама се сећате своје величанствене професорке, диригенткиње изузетне енергије и велике уметнице?

Иако нас је напустила прошлог лета, наставила је да живи кроз нас, кроз своје бројне студенте који смо били у њеној класи. Код ње сам дипломирао и магистрирао дириговање, али изнад свега она нас је припремала за животне ситуације са којима ћемо као уметници морати да се боримо. Њена енер-

ПОТПИСАН СПОРАЗУМ О ПРОЈЕКТУ „ФРАНКОФОНИЈА И НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ“

Културна дипломатија Народног позоришта

СПОРАЗУМ о пројекту „Франкофонија и Народно позориште“ потписан је 20. јануара у националном театру у Београду.

Уговор су потписали управница Народног позоришта Ивана Вујић, директор Француског института у Србији Мануел Буар и аташе за културу Амбасаде Француске у Београду Катрин Фодри.

Тема споразума је презентација и јавно читање савремених драма француских аутора које ће одржавати на сцени Народног позоришта.

У тој презентацији ће учествовати млади уметници и чланови Народног позоришта.

„Данас је Свети Јован, слава Народног позоришта коју обележавамо на редуктован начин у складу са епидемиолошким мерама условљеним пандемијом вируса ковид 19. Потписивањем овог важног

споразума са пријатељима из Француске, ми проширујемо обележавање Светог Јована. Споразум обезбеђује услове да Француски институт у Београду у Народном позоришту направил преглед савремене француске драматургије и да је прилику за стварање младим редитељима, глумцима

и читавом нашем ансамблу“, казала је Ивана Вујић и додала да ће такви догађаји бити од велике важности за нашу културну јавност.

Мануел Буар, директор Француског института у Београду честитао је славу свима у Народном позоришту.

„Част нам је да склопимо споразум са Народним позориштем

у циљу промоције саваралаштва француских писаца. Читања савремених драма француских аутора су веома драгоцена јер представљају нови корак у зближавању две културе. То је прилика да се културна јавност у Србији упозна са новом генерацијом француских драмских писаца“, казао је Буар. ■ Р.П.Н. ■

ФЕБРУАР 2021.

ВЕЛИКА СЦЕНА

ФЕБ	УТО. 02.	од 19.00 до 20.30	КАРМЕН опера Жоржа Бизеа, у сарадњи Народног позоришта и Роси феста
	ПЕТ. 05.	од 19.00 до 20.30	„ORCHESTRA PER VOI“ - ОРКЕСТАР ЗА ВАС Концерт чланова оркестра Опере Народног позоришта
	УТО. 09.	од 19.00 до 20.30	Народно позориште подржава младе таленте ПРОГРАМ - МЛАДИ КОРЕОГРАФИ „СЕДАМ СМРТНИХ ГРЕХОВА“ , кореограф Игор Пастор / ПРЕМИЈЕРА
	ПЕТ. 12.	од 18.30 до 21.00	БЕЛА КАФА комедија Александра Поповића
	СУБ. 13.	од 19.00 до 20.30	Народно позориште подржава младе таленте ПРОГРАМ - МЛАДИ КОРЕОГРАФИ „СЕДАМ СМРТНИХ ГРЕХОВА“ , кореограф Игор Пастор
	НЕД. 14.	од 19.00 до 20.30	„NON TI SCORDAR DI ME“ - НЕ ЗАБОРАВИ МЕ Вече напoлитанске музике за „Дан заљубљених“ у извођењу ансамбла Опере Народног позоришта
	ЧЕТ. 18.	од 18.30 до 21.00	БЕЛА КАФА комедија Александра Поповића
	ПЕТ. 19.	од 18.30 до 21.00	НЕЧИСТА КРВ драма Борисава Станковића / Маје Тодоровић
	СУБ. 20.	од 19.00 до 20.30	ГАЛА ВЕЧЕ БАЛЕТА НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА
	НЕД. 21.	од 19.00 до 20.30	БРАС АНСАМБЛ (ЛИМЕНИ ДУВАЧКИ ИНСТРУМЕНТИ, ХАРФА И ТИМПАНИ) Оперска и концертна музика у извођењу чланова оркестра Хора и солиста Опере Народног позоришта
	УТО. 23.	од 18.30 до 21.00	НЕЧИСТА КРВ драма Борисава Станковића / Маје Тодоровић
	СРЕ. 24.	од 19.00 до 21.00	ИЗБИРАЧИЦА комедија Косте Трифковића
	ЧЕТ. 25.	од 19.00 до 20.30	Народно позориште подржава младе таленте ПРОГРАМ - МЛАДИ КОРЕОГРАФИ „СЕДАМ СМРТНИХ ГРЕХОВА“ , кореограф Игор Пастор
	СУБ. 27.	од 19.00 до 20.30	„БАЛ ПОД МАСКАМА“ Вече арија и дуета из Вердијевих опера, у извођењу солиста, Хора и Оркестра Опере Народног позоришта
	НЕД. 28.	од 19.00 до 21.00	КАЛИГУЛА драма Албера Кампија
МАРТ	УТО. 02.	од 19.00 до 20.30	ГАЛА ВЕЧЕ БАЛЕТА НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА

СЦЕНА „РАША ПЛАОВИЋ“

	ПЕТ. 05.	од 19.00 до 21.00	ВАЖНО ЈЕ ЗВАТИ СЕ ЕРНЕСТ комедија Оскара Вајлда	ФЕБ
	НЕД. 07.	од 19.00 до 20.30	НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ И ФРАНКОФОНИЈА Јавно читање француских савремених писаца „Сву моју љубав“ Лорана Мокињеа	
	СУБ. 13.	од 19.00 до 20.30	ГОСТУЈЕ ФАКУЛТЕТ ДРАМСКИХ УМЕТНОСТИ КАВКАСКИ КРУГ КРЕДОМ, Б.Брехт дипломска представа студената у класи проф. Марије Миленковић	
	НЕД. 14.	од 19.00 до 20.30	ГОСТУЈЕ ФАКУЛТЕТ ДРАМСКИХ УМЕТНОСТИ КАВКАСКИ КРУГ КРЕДОМ, Б.Брехт дипломска представа студената у класи проф. Марије Миленковић	
	СРЕ. 17.	од 19.00 до 21.00	ВАЖНО ЈЕ ЗВАТИ СЕ ЕРНЕСТ комедија Оскара Вајлда	
	ЧЕТ. 18.	од 19.00 до 20.30	КОНЦЕРТ ФАКУЛТЕТА МУЗИЧКЕ УМЕТНОСТИ студената у класи ванредног професора Катарине Јовановић	
	СУБ. 20.	од 19.00 до 21.00	МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ драма Ерика Емануела Шмита	
	ПЕТ. 26.	од 19.00 до 20.30	НОЋНИ ПИСАЦ текст Јан Фабр, режија Јан Фабр у сарадњи са Културним центром Београда, Народним музејем у Београду и компанијом Траблејн, Белгија	
	СУБ. 27.	од 19.00 до 21.00	ЖЕНСКИ ОРКЕСТАР комедија Жана Ануја	
	НЕД. 28.	од 19.00 до 20.30	ПРОМОЦИЈА КЊИГЕ ВЛАДИМИРА ЈОВАНОВИЋА „100 година Опере Народног позоришта у Београду“ , издавач: Народно позориште у Београду и Чигоја штампа	
	ПЕТ. 05.	од 19.00 до 21.00	ПОЗОРИШНЕ ИЛУЗИЈЕ / ПРЕМИЈЕРА комедија Пјера Корнеја	МАРТ
	СУБ. 06.	од 19.00 до 21.00	ПОЗОРИШНЕ ИЛУЗИЈЕ комедија Пјера Корнеја	
	ЧЕТ. 18.	од 19.00 до 21.00	ОРЛАНДО / ПРЕМИЈЕРА I по роману Вирџиније Вулф, у драматизацији Тање Шљивар, уз сарадњу Горана Ферчеца	
	ПЕТ. 19.	од 19.00 до 21.00	ОРЛАНДО / ПРЕМИЈЕРА II по роману Вирџиније Вулф, у драматизацији Тање Шљивар, уз сарадњу Горана Ферчеца	

ЗБОГ ВАШЕ БЕЗБЕДНОСТИ И ЕПИДЕМИОЛОШКЕ СИТУАЦИЈЕ, НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ ЗАДРЖАВА ПРАВО ИЗМЕНЕ РЕПЕРТОАРА

Народно позориште у Београду | За издавача Ивана Вујић, управница | Главни уредник Позоришних новина Микојан Безбрадица | Графички уредници: Јован Тарбук, Јелена Ратковић | Редакција: Бранкица Кнежевић, Сања Милосављевић, Гордана Драгићевић | Сарадници: Милица Зајцев, Вања Косанић, Марија Кнежевић | Фотограф Жељко Јовановић; коришћене фотографије из фонда Народног позоришта, МПУС, личних архива | Припрема и дизајн: Издавачка делатност Народног позоришта у Београду | Народно позориште у Београду, Француска 3, 11000 Београд | Маркетинг 2622-180 | Народно позориште у Београду и редакција „Позоришних новина“ неизмерно захваљују Компанији „Новости“, а посебно господину Николи Обрадовићу, на колегијалној помоћи и подршци током завршне припреме овог броја.

